

Файні новини

Випуск №14 www.finenews.info жовтень-листопад 2015

Підіймаємо Донбас із руїн: відбудова — під громадським контролем

Стор. 3 ▶

СИРІЙСЬКА КАМПАНІЯ РФ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ВІЙНУ В УКРАЇНІ

ЗСУ ТОРІК І ЗАРАЗ

Ця війна навчила всіх нас бути сильними

Ми постаралися проаналізувати, наскільки суттєво змінилась українська армія протягом війни. Висновки — вельми оптимістичні. Ті, хто пам'ятає стан вітчизняних Збройних Сил навесні й улітку минулого року, не може не погодитися, що за цей час наше військо продемонструвало помітний прогрес. Це стосується і психологічного стану бійців, загартованих воєнними труднощами, і їхнього озброєння та спорядження, і технічного оснащення.

Стор. 4 ▶

ЗАХИСТ ВІД СНАЙПЕРА

Під постійним і пильним ворожим прицілом

Професійний ворожий снайпер — одна з найсерйозніших і найпідступніших небезпек на передовій. Від його кулі іноді нездатні захистити навіть міцні укріплення. Майстри стрілецької справи постійно тримають на мушці розташування бойових частин супротивника, вишукуючи для себе гідну живу мішень. Чи можливо уникнути цієї загрози? І як саме це зробити? Шукайте відповідь у наших «Корисних порадах».

Стор. 5 ▶

Вже кілька місяців теле- й радіоефіром, газетними шпальтами та новинними сайтами РФ інтенсивно ширяться нові, проте вже аж надто звичні нам усім гасла — про негайну потребу «порятунку» від агресивного Заходу ще однієї «братньої» країни — Сирії. Знову — вербування найманців для «визвольного походу», знову — відправлення на певну смерть тисяч російських солдатів, знову — їхні категоричні відмови, сльози родичів і трибунали для тих, хто відмовився. І знову безглуздо-радісний вереск «ватників» про нібито неминучий реванш Москви у протистоянні з Європою й Америкою, про ще начебто наявні в «рукавах» у кремлівських гравців потужні козири, про необхідність простягти руку допомоги такому близькому до Росії народові. Подекуди такі онлайн-оратори доходять у своїх поривах до абсурду, називаючи сирійців «братами-слов'янами»,

вимальовуючи винного у гибелі десятків тисяч співгромадян Башара Асада героєм, «справжнім мужиком», незламним лідером нації. Чим же їм такий близький нинішній сирійський режим, що поставив власну країну на грань катастрофи? Спільним, дорогим кожному «ватному» серцю минулим, коли СРСР усіляко підтримував на тамтешньому «троні» диктаторський клан Асадів, аби сильніше закріпити свої позиції на Близькому Сході й не допустити проникнення туди «руйнівного» впливу західних держав? Схожістю у державному устрої (і там, і там біля керма — диктатори з необмеженою владою й фальшивими публічними запевненнями у законності й демократичності свого правління)? Чи це просто вирує (за інерцією) у «широких» расейських неосовкових душах давня ненависть до всього, що не вкладається у звичну для них модель світосприйняття, і прагнення

робити все усупереч вимогам світової спільноти?

Мабуть, тут мають місце усі три причини. І їх, на жаль, цілком достатньо не тільки для збурення широкого російського загалу на підтримку сирійського тирана, але й для солідним тоном вимовлених і не менш солідним стилем виписаних статей, аналізів і оглядів від тамтешньої інтелектуальної еліти, намертво прирослої до неорадянщини. Усього цього Москві здалося достатньо, аби пред'явити світові буцімто щире всезагальне волевиявлення свого народу: «Негайно дайте спокій Сирії, бо ми вас...!»

Кремль продовжує діяти застарілими радянськими методами: так само, як і тридцять, і сорок років тому, силиться продемонструвати «велич і могутність» своєї держави, позиціонувати себе як одного з найпотужніших гравців на світовій арені, говорити звисока

з цілим світом. І все це — лише для того, аби вдосталь погравши (на втіху наївним підданам і на сміх усім сусідам) знемоцнілими військовими м'язами, розпочати торг зі світовим співтовариством. Мовляв, люб'язно погоджуємося поступитися вам майже всією сирійською територією, але залиште нам бодай клаптик цієї країни під орудою лояльного до нас президента та пару наших військових баз, забудьте або хоч удайте, що забули про агресію щодо України й дайте нам спокійно правити далі (стільки, скільки буде змоги) — за звичною моделлю, по вуха в імперсько-неорадянських ілюзіях. Російський диктатор свідомо підвищує ставки у небезпечній грі з Заходом, аби потім запросити максимальну компенсацію за свою капітуляцію і хоч ненадовго зберегти за собою максимум владних важелів.

продовження на стор. 4 ▶

Від засновника

Шановні читачі!

Ми знову з вами! Вже понад рік ми маємо честь надсилати вам свої щирі вітання зі шпальт «Файних новин». Багато чого змінилося протягом цього часу, чимало наших давніх читачів-фронтотників уже вдома, але газета і далі продовжує виходити й нести бодай невелику розраду їхнім бойовим товаришам, що стоять зараз на передовій...

Минуло двадцять три роки відтоді, як наша Батьківщина здобула незалежність. Але навіть за цей час так і не змогла позбутися совкової хвороби. Атавізми радянщини, що досить довго були обійдені увагою вітчизняних політиків і можновладців, регулярно й послідовно підживлювані московською пропагандою та пасивністю суспільства, яке тоді понад усе цінувало мир і спокій, дали довгі й шкідливі паростки, облупавши ними й державний апарат, і громадську свідомість. У нас вистачило сил розірвати ці пута, проте на їхнє викорчовування ще знадобиться чимало часу, сил, витримки, холодного й тверезого розуму.

Так, минуле залишило нам чимало лихого спадщини, яка продовжує калічити людські уми й душі, породжуючи прояви владних зловживань, несправедливості, антипатріотизму. Проте ходу у майбутнє вже не спинити. І ми маємо йти туди єдиним, згуртованим, об'єднаним спільною метою товариством. Усі ми різні — за політичними поглядами, релігійними переконаннями, мовою, освітою, вихованням. Та всіх нас мусить єднати спільна мета — оновлена, дійсно незалежна Українська держава. Підвалини для її побудови вже закладено — зусиллями героїв Майдану, вашою фронтовою звитягою, невтомною роботою волонтерів, працею вітчизняних дипломатів, економістів і журналістів (вояків другого, мирного, але не менш суворого «фронту»), допомогою наших зарубіжних союзників, друзів, однодумців. Стежмо, аби цей фундамент більше не заростав будьяками — спокійно, терпляче й холоднокрівно, не піддаючись паніці й не засліплюючись ненавистю, викоплюймо довкола нього бур'яни українофобії, байдужості, ліні. І вірмо у Перемогу — вона невідворотна!

Газета друкується за підтримки Сергія Яковича Політучого, співзасновника фонду «Мир і порядок» та друкарні «Фактор-друк». Велика подяка та низький уклін за можливість друкувати «Файні новини»!

Бережіть себе!
Щиро ваш,
Микола Шваб

ШВАБОВА КОПА

Вас вітає підрубрика «Швабова копа». Тут ми постаралися зібрати до купи шістдесят найголовніших і найпомітніших позитивних новин за останні кілька тижнів. Запрошуємо до їх перегляду й бажаємо отримати від того бодай невеличке задоволення й душевний відпочинок.

- 1 В Одесі пройшов чотириденний Вишиванковий марафон.
- 2 На Дніпрі у Києві українські «академісти» склали з човнів гігантський національний герб.
- 3 Українка увійшла у трійку найкрасивіших заміжніх жінок світу.
- 4 Нашу співвітчизницю визнано найвродливішою топ-модельлю Італії.
- 5 Україна вже впровадила більше половини стандартів НАТО.
- 6 Українські товари заповнили супермаркети у 190 країнах світу.
- 7 «Антонов» запустив виробництво нового транспортного літака.
- 8 Україна буде виготовляти для «Boeing» двигуни та ракетноносці.
- 9 «Я не здамся без бою!» В Івано-Франківську відкрили перший музей Небесної сотні.
- 10 Безкоштовні курси української мови у столиці встановили новий рекорд.
- 11 Український «Тунель кохання» ввійшов у рейтинг найкрасивіших тунелів світу.
- 12 Українська дитяча книжка про війну потрапила до списку найкращих у світі.
- 13 Україна отримала від західних партнерів близько п'ятисот одиниць транспорту і спецтехніки для армії.
- 14 Волонтери налагодили листування між діаспорою та пораненими бійцями.
- 15 Волонтерськими зусиллями створено «бандеромобілі» для швидкого знищення терористів.
- 16 До Харківського університету повітряних сил зараховано 130 учасників бойових дій.
- 17 Учасників АТО після поранення братимуть на держслужбу поза конкурсом.
- 18 Хмельницькі волонтери відремонтували чотири бронетранспортери для фронту.
- 19 Родина зі США подарувала Україні обладнання для операцій на серці.
- 20 У Львові запустили серійне виробництво бронемашин.
- 21 Запорізький стоматолог створив пересувну міні-клініку для надання допомоги фронтовикам.
- 22 Героїчний медик Олена Мосійчук, вилікувавшись після поранень, готує новобранців до відправки на фронт.
- 23 У Харкові відкрили спеціальний хостел для учасників АТО та волонтерів.
- 24 Рядова Ярош: дочка лідера «Правого сектору» пішла служити до батькового підрозділу.
- 25 Канадські медики безкоштовно прооперують поранених активістів Майдану та воїнів АТО.
- 26 Криворізькі школярі зібрали понад 17 тисяч пластикових кришок на протези для українських бійців.
- 27 Воротар «Металіста» купив реанімобілі для фронту.
- 28 Правоохоронці Волині отримали 38 позашляховиків від ЄС.
- 29 У країнах НАТО лікуються понад 300 українських солдатів.
- 30 Білоруські фани передали на передову грошову та харчову допомогу.
- 31 ЄС продовжив санкції проти РФ до весни 2016 року.
- 32 США постачатимуть Україні розвідувальні безпілотники.
- 33 У США відкрили перший у країні пам'ятник «Небесній Сотні».
- 34 У НАТО не визнають фейкові вибори у сепаратистських «республіках» (Йенс Столтенберг).
- 35 Українці з Канади передали 4 карети «швидкої» для військових шпиталів.
- 36 Грузинська співачка дала концерт на підтримку українських військових.
- 37 На адмінкордоні з Кримом триває безстрокова блокада півострова.
- 38 Українці довіряють новій поліції, як церкві.
- 39 Завдяки оновленню правоохоронних органів розкриття злочинів зросло у 3–4 рази.
- 40 Нові можливості поліції: МВС матиме доступ до іноземних рахунків українських злочинців.
- 41 Нова патрульна поліція вже приступила до несення служби у кількох обласних центрах України.
- 42 Американська стрічка про Україну виграла телевізійний «Оскар».
- 43 Відео українського гопака набрало 14 мільйонів переглядів у «Facebook».
- 44 Українська скрипалька перемогла на престижному конкурсі у Швейцарії.
- 45 Юна українська піаністка з Криму стала героїнею фільму «Piano for Peace».
- 46 Фільм про Майдан переміг на кінофестивалі у Торонто.
- 47 Виконавиця головної ролі у фільмі «Плем'я» здобула премію на кінофестивалі у США.
- 48 Кредитори погодилися списати Україні 20% боргу (ЗМІ).
- 49 Світовий банк дав Україні чергові 500 мільйонів доларів на прискорення реформ.
- 50 Україна отримала грант від Норвегії на 24 мільйони доларів.
- 51 Золотовалютні резерви України зросли до 12,6 мільярда доларів.
- 52 Кабмін затвердив угоду з ЄС про допомогу у 55 мільйонів євро на підтримку бізнесу.
- 53 На Закарпатті відкрили нове газове родовище.
- 54 СБУ відібрала 75 мільйонів гривень у терористів «ДНР».
- 55 Швеція дасть Україні 500 мільйонів доларів валютного свопу в обмін на гривні.
- 56 Світовий банк виділив Україні півмільярда доларів на розвиток банківської системи.
- 57 Україна розраховує відсудити у РФ понад 50 мільярдів доларів.
- 58 У Світовому банку стверджують, що українська економіка почала підніматись із дна.
- 59 Американський Корпус миру повертається в Україну.
- 60 Шестирічний Денис Проценко, заробивши собі на операцію 75 тисяч євро, переміг рак крові.

У «ЛНР» уже пакують валізи, а «ДНР» ще плекає надії

На своїй сторінці у соцмережах волонтер Денис П'ятигорець повідомляє, що в «ЛНР» уже пакують чемодани, а в «ДНР» поки не заспокоїлися. На його думку, донецькі бойовики ще сподіваються на допомогу Москви, тому час від часу намагаються провокувати ЗСУ.

Також волонтер вважає, що нового наступу з боку РФ уже не буде. У кремлі ясно розуміють, що ініціатива вже втрачено. Та й у «ДНР» і «ЛНР» уже усвідомлюють, що війна для них добігає кінця. Події останнього часу ясно вказують, що широкомасштабного наступу вже не

буде, Москва не почне відкритий наступ на українські позиції. Адже для цього потрібно задіяти дуже велику кількість людей. Хоча пан П'ятигорець не виключає можливості, що певні спроби авантюрих боїв ще матимуть місце на теренах «ДНР», але довго не триватимуть.

На думку блогера, у «ЛНР» уже змирилися з ситуацією і пакують валізи. Однак «деенерівці» поки не усвідомили цього остаточно. Тому й намагаються провокувати ЗСУ на відповідні дії, маючи надію, що Путін згодом таки введе війська на Донеччину.

Джерело: «УкрМедія»

РОЗБУДОВУ КРАЇНИ — ПІД НАРОДНИЙ КОНТРОЛЬ. ПОЧИНАЄМО З ДОНБАСУ

Міські ради Красного Лиману та Дружківки стали першими в країні органами місцевої влади, які взяли на себе функції державного архітектурно-будівельного контролю. Відповідні акти було підписано у Києві, під час науково-практичної конференції з питань забезпечення децентралізації функцій виконавчої влади та запровадження прозорої системи контролю і нагляду у сфері будівництва.

«Це історичний день, коли ми всі на власні очі побачили перші результати децентралізації, — сказав під час свого виступу на конференції віце-прем'єр-міністр і міністр регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України Геннадій Зубко. — Відтепер саме органи місцевого самоврядування самостійно вирішуватимуть що, як і де повинно будуватись на території їхніх громад. Вони ж будуть і контролювати виконання своїх рішень забудовниками»...

«Сьогодні ми очікуємо від усіх міських голів, а потім і від голів громад звернення про те, щоб отримати ці функції. Громада повинна чітко знати, що новий керівник, якого вони обрали і якого вважають ефективним менеджером, має ресурси — архітектурно-будівельної інспекції, земельні, маршрутну карту розвитку міської інфраструктури. Дуже важливо саме через такі функції зміцнювати роль місцевого самоврядування», — наголосив віце-прем'єр-міністр України.

За його словами, вигоди такого рішення очевидні: «По-перше, буде мінімізована корупція, адже рішення прийматиме не столичний чиновник, а ваш сусід, якому потрібно звітуватися перед громадою. По-друге, на місцях буде покращено інвестиційний клімат, що принесе за собою нові робочі місця, податки, поліпшення інфраструктури. По-третє, зменшиться вартість як житла, так і комерційної забудови. Це ті прості речі, ті реформи, які здійснює Мінрегіон».

Пан Зубко нагадав про прийнятий Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо децентралізації повноважень у сфері архітектурно-будівельного контролю та удосконалення містобудівного законодавства», яким регулюються всі зазначені питання. «Органи місцевого самоврядування отримали повноваження, що дозволять їм контролювати процес забудови територій протягом усього циклу створення кожного окремого об'єкта будівництва», — зауважив він.

Віце-прем'єр також зазначив, що у Європі «немає прикладу проведення такого повномасштабного процесу децентралізації, який ми проводимо в Україні. Ми всі — учасники цієї реконструкції, і кожен повинен відчувати відповідальність за неї».

Нагадаємо, що Мінрегіон відповідає за координацію та реалізацію низки реформ країни, серед яких — децентралізація та реформа енергоефективності.

Джерело: «Урядовий портал»

До Криму — лише з дозволу України!

Від Тьеррі Маріані — депутата Національних зборів Франції і віце-голови групи Європейської народної партії при Парламентській Асамблеї Ради Європи — зажадали написання заяви про відставку у зв'язку з його недавнім протиправним візитом до анексованого Криму. Сам народний обранець підтвердив це, повідомивши про отримання відповідного листа від колег-парламентарів.

Нагадаємо, що пан Маріані також є співголовою асоціації «Французько-російський діалог». Чи то з метою подальшого зміцнення й поживлення цього діалогу, чи то керуючись іще якимись мотивами, він під час несанкціонованої поїздки до Криму дозволив собі ряд відверто прокремлівських висловів і жестів. Тож ця

його «екскурсія» до загарбаного півострова й виголошені там проросійські заяви викликали чималу стурбованість серед учасників партії, які вжили відповідних заходів.

У свою чергу, Генеральна прокуратура України відкрила досудове розслідування за фактом незаконного проникнення французьких депутатів на тимчасово окуповану кримську територію, а СБУ заборонила їм в'їзд до України терміном на три роки.

Нагадаємо: 23 липня 2015 року до Сімферополя з дводенним візитом прибула (не спитавши на те дозволу в офіційного Києва) французька делегація у складі одного сенатора та десятих депутатів Національних зборів. Українське зовнішньополітичне відомство розцінило цей приїзд як

безвідповідальний крок, а міністр закордонних справ Франції Лоран Фабіус назвав його порушенням міжнародного права.

Ще гарячіше висловився стосовно цього інциденту голова кримськотатарського меджлису Рефат Чубаров, заявивши, що такий вчинок свідчить про цинічну зневагу до засад міжнародної юриспруденції в галузі прав народів і прав людини, в основу яких, до речі, було покладено й ідеали Великої французької революції.

Гучний і відчутний дипломатичний ляпас отримали симпатки Москви. Сподіваємося, що в інших їхніх однодумців він відіб'є охоту до загравання з Кремлем за допомогою порушень міжнародних правових засад та законів.

Джерело: сайт «Гордон»

«Лікарі без кордонів» відкидають звинувачення бойовиків

Благодійна організація «Лікарі без кордонів» спростувала звинувачення влади самопроголошеної «Донецької народної республіки» у шпигунстві та незаконному постачанні психотропних препаратів. Нагадаємо, що на цій підставі діяльність «Лікарів» на окупованих землях була заборонена.

Керівництво медичного товариства наголосило: якщо лікарі залишать Донецьк, то це матиме загрозливі наслід-

ки для тисяч пацієнтів.

У прес-релізі організації зазначили, що зараз вона постачає 77% інсуліну, необхідного пацієнтам-діабетикам (віком від 18-ти років), які проживають на території, підконтрольній «ДНР».

У вересні сусідня самопроголошена «республіка» — «ЛНР» — також припинила роботу з «Лікарями без кордонів» і дев'ятьма іншими організаціями.

Джерело: УНІАН

Ще мільярд від США — в нагороду за успішне співробітництво

Як повідомляє інформаційне агентство «ВВС-Україна», Сполучені Штати Америки можуть надати Україні ще 1 мільярд доларів кредитних гарантій. Гроші надійдуть на українські рахунки у разі успішної співпраці Києва з МВФ та дієвої боротьби з корупцією. Про це заявила міністр торгівлі США Пенні Прітцер під час візиту до Києва.

«Основними попередніми умовами виділення кредитних гарантій є виконання програми МВФ, боротьба з корупцією й антикорупційна реформа», — заявила пані міністр.

Раніше повідомлялося, що кредитні гарантії США на суму 1 мільярд доларів, які Україна може отримати через кілька місяців, будуть спрямовані на про-

ведення реформ в економіці та на поліпшення інвестиційного клімату.

За інформацією міністерства фінансів України, воно має намір провести розміщення еврооблігацій для залучення 1-го мільярду доларів під гарантії американського уряду в листопаді 2015 року.

Кабінет міністрів України у травні цього року підписав угоду з урядом США про отримання нашою країною кредитних гарантій на 1 мільярд доларів у рамках декларації про надання кредиту на 2 мільярди доларів, сума яких може бути збільшена ще на мільярд — у разі успішного проведення реформ в Україні.

Джерело: ВВС

Лондон заморозив політичні контакти з Москвою

Політичні зв'язки між Лондоном і Москвою з ініціативи британської сторони в основному припинилися. На таке рішення Велику Британію наштовхнули події у Сирії та Україні.

Про це заявив в інтерв'ю газети «Times» посол РФ у Великобританії Олександр Яковенко.

«Практично всі політичні контакти були раптово перервані з британської ініціативи, політичний діалог на найвищому рівні між лідерами припинився. На міністерському рівні теж спостерігається застій», — зазначив він.

За словами посла, було припинено обговорення взаємозв'язків у сферах торгівлі та економічної співпраці, також заморожено й фактично перервано наукові зв'язки. Єдиною сферою контактів співробітництва між Лондоном і Москвою поки що залишилася культура.

Крім того, чисельність працівників посольства РФ в Лондоні зменшилася через те, що британська влада відмовилася надавати візи російським дипломатам.

Новий поворот у бік погіршення двосторонніх відносин, за словами пана Яковенка, відбувся під час його недавньої зустрічі з політичним директором МЗС Великобританії Саймоном Гесом. Тоді посол РФ звернувся до керівництва Форін-офісу з двома проханнями. Одне з них стосувалося спільних дій між Москвою і Лондоном у визначенні цілей для ударів по позиціях «Ісламської держави», а друге — налагодження контактів із «Вільною сирійською армією». Російський посол повідомляє, що на обидва ці прохання британська сторона відповіла відмовою.

Джерело: «Українська правда»

СИРІЙСЬКА КАМПАНІЯ РФ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ВІЙНУ В УКРАЇНІ

▶ **продовження**

Українські та західні аналітики сходяться на думці, що партія ця для нього — прогашна, що колишньої Сирійської держави під повною й необмеженою орудою прихильно до Москви диктаторів фактично вже не існує, що байки російських ЗМІ про ІДІЛ як найстрашнішу світову загрозу викликають лише сміх, що кремлю ніколи не вдасться нав'язати світовій спільноті те бачення, яке він уже міцно втовкмачив у голови своїх громадян — про РФ як рятівницю світу від міжнародного тероризму (чи фашизму — кому як більше до вподоби). Отже, усвідомлюючи неминучу військову і політичну поразку в Україні, російська влада прагне заглушити й затьмарити цю невдачу новим успіхом або хоча б його ілюзією.

Яка користь Україні від розпочатої кремлем сирійської кампа-

нії? По-перше, мабуть, уже можна сказати, що агресор отаким чином сам проти себе відкриває другий фронт. Що втручання у сирійський конфлікт обернеться для нього новими смертями російських солдатів і поступово зростаючим обуренням серед населення РФ. Що підтримка конаючого собрата-диктатора закінчиться для Москви не тільки суттєвими людськими та технічними втратами, але й ганьбою та прискоренням власного занепаду. Що навчені гірким досвідом війни в Україні російські солдати й офіцери вже не виявлятимуть колишньої сліпої рішучості йти «визвольним походом» на «братні» землі, начебто окуповані «зрадниками» та їхніми західними «господарями».

Сирія — це йому не Україна, що лише зараз виліковується від совкового дурману. І крім переважної більшості місцевого населення, вороже налаштованого

проти свого тирана-президента, там доведеться зіштовхнутися не з вигаданими (як тут, у нас), а з цілком реальними іноземними найманцями — численними загартованими у постійних боях, терактах і диверсіях радикалами-моджахедами ледь не з усього мусульманського світу. Путін, безперечно, усвідомлює всі ці загрози, проте свідомо продовжує йти ва-банк, аби «зберегти обличчя» в очах одурманених шовінізмом росіян, що їх агресивна пропаганда довела до стану голодної до «перемог» вовчої зграї. Зграї, яка розшмагує свого ватажка, щойно він проявить найменшу слабкість. Отже, московський «фюрер» опинився на грані виживання й уже не може дозволити собі рухатись інакше, ніж уперед — назустріч власній загибелі. Залишається побажати, щоб він зустрів її якомога скоріше.

Максим Зеленчук

Як змінилася наша армія протягом року?

Протягом останнього року Збройні Сили України зазнали чималих змін — у кращий бік. Це відзначили, мабуть, усі уважні й небайдужі до нинішніх подій. Та є ще деякі важливі моменти, що під час публічного аналізування залишаються за кадром і лише час від часу проникають до ефіру — у репортажах допитливих журналістів чи у коментарях представників командування. Якщо зібрати до купи всі ці уривчасті відомості й підвести їх до спільного знаменника, то ми отримаємо ряд обнадійливих фактів.

1. Військові експерти НАТО вже міцно влаштувалися в українському Генштабі й не тільки вивчають досвід ведення бойових дій з РФ, але також діляться з нами власним досвідом протистояння радянській військовій школі.

2. Військові інструктори Альянсу вже понад рік навчають наших бійців — спецпризначенців, артилеристів, зенітників, льотчиків.

3. Вітчизняний артилерійський парк збагачується західними контрбатарейними радаром.

4. Міністерство оборони розробило електронні системи управління вогнем, і волонтерські аналоги (бо волонтери були піонерами у цьому сегменті) таких систем уже діють в армії, зменшуючи час для наведення на ціль і підвищення точності у стрільбі, що є запорукою перемоги в артдуелі. Раніше, діставши від ворога удар по позиціях, доводилося довго ворожити по карті, по розвідданих і зйомках із безпілотної — звідки могли стріляти (й навіть у такій запарі наші гармати примудрялися все ж таки накривати вогнем батареї «дір'явих»), а тепер, після першого ж залпу з боку супротивника, контрбатареїнний радар видає його точні координати й дає змогу відправити йому «обратку». Отже, «живучість» ворожих батарей знижується у разі, рівно як і кількість бажаних серед «ополченців» їти в артилеристи.

5. Літаки починають укомплектовувати сучасними засобами для протидії ворожій протиповітряній обороні. Наші льотчики активно відпрацьовують маневри ухиляння у комплексі з використанням засобів ППО супротивника. Раніше про таке годі було і мріяти — через постійний дефіцит палива для вильотів, — і відповідний досвід мали тільки пілоти-«афганці». Зараз же ці навички активно засвоюються молодим поколінням українських «соколів» — разом із досвідом колег із НАТО, яким не раз доводилось ухилятися від радянсько-російських радарів і зеніток (зокрема в Іраку).

6. Для механізованих бригад плануються нові закупівлі сучасних вітчизняних танків «Оплот». Окремо зазначається, що вони будуть оснащені НАТОвським обладнанням. Мета такого апгрейду — збіль-

шити дальність прицільного вогню, аби розстрілювати танки супротивника, перебуваючи поза зоною ураження його зброї.

7. Американські фахівці готові допомогти переобладнати відповідно до місцевих умов раніше надані їхньою країною «Хаммери».

8. Польські військові експерти разом із ДП «Антонов» працюватимуть над розробкою українського тактичного безпілотного авіакомплексу із застосуванням технологій НАТО.

9. Конструкторське бюро «Промінь» незабаром розпочне випробування вітчизняної ПТКР із нехарактерною кривою польоту ракети (аби влучати не у бік танку, а у башту згори — за принципом «Джавелінів»). І тепер настає черга США пограти з Москвою у її ж гру: чи це американські ракети, чи українці їх самі зробили?

10. І чи не найголовніше: бойові полковники, що пройшли пекло передової у цій війні, справжні сміливці і професіонали військової справи, нарешті стають генералами й починають обіймати найвищі командні посади у Збройних Силах.

Переконаний, що у Кремлі все це бачать і усвідомлюють не гірше за нас: ініціативу на Донбасі Москва втратила й нового масштабного наступу вже не буде. Схоже, що й «керівництво» сепаратистських псевдореспублік починає це розуміти. І всі їхні пафосні промови про відвоювання Донбасу мене смішать — як погрози п'яниці, що валяється у калюжі власної сечі, всіх повбивати.

У плани Кремля не входить лобова атака українських позицій, бо обернеться вона аж надто значними втратами. І з кожною своєю диверсією, з кожною новою спробою «промацати» м'язи української армії супротивник дедалі ясніше усвідомлює: шансів на успішну військову операцію — обмаль. Звичайно, підпилі чи обкурені гоппіки «ополченці» можуть, не думаючи про наслідки, відважитися на ризик, але це скінчиться для них швидко і — головне — страшно.

Тож нині ми спостерігаємо дві понурі картини: керівництво «ЛНР» змирилося з гіркою долею і приготувалося тікати світ за очі з награваним добром, а їхні донецькі «колеги» ще тішать себе надією спровокувати масштабну атаку українців, аби створити для Москви привід відверто й не криючись ввести війська на Донбас. Із цієї ж «опери» — і їхні постійні невдалі атаки й безглузді заяви про «власні санкції проти України». Остаточо усвідомивши неминучий кінець, вони кинуться рвати один одного. І кожен день донбаської окупації обертаватиметься для Москви новими небаченими й непередбачуваними втратами. А Україна тим часом лише зміцнюватиметься!

Денис П'ятигорець

«Набрати й навчити нових. Застаріло мислячих і діючих — розігнати!»

Не так давно пройшла зустріч українських блогерів із міністром юстиції. По завершенні робочого дня, під час сидіння за філіжанками кави та склянками лимонаду, на Павла Петренка обрушився шквал запитань. Іноді інтелігентні уколи, а подеколи й шабельні удари навідріг спалилися зусібч на очільника Мін'юсту: «А де реформи?», «А як буде з виконавчою службою?», «А коли почнуться суди над політичними злочинцями?», «А чому саме така сума?», «А де люстрація податкової?» тощо. Не пролунали хіба що «Хто винен?» і «Що робити?», проте відповіді було отримано. До честі міністра слід сказати, що тримався він гідно.

На жаль, усього, що було там сказано, публікувати не можна (з вагомих причин). Проблем багато, а підводних каменів — ще більше.

Отже, найважливіше з почутого. Найближчим часом у рамках люстрації розпочнеться (якщо вже не розпочалася) жорстка перевірка (з усіма подальшими, не менш жорсткими наслідками) у податковій службі, починаючи «згори».

Досвід нашої нової поліції виявився настільки успішним, що подібні принципи роботи (тією чи іншою мірою) буде використано і в інших службах. Що за принципи? Набрати й навчити нових співробітників, застаріло

мислячих і діючих — розігнати. Причина затримки у виконанні цього рішення — саботаж бюрократів совкового «гарту» та їхніх однодумців.

Усі процеси тривають у тісній взаємодії з міжнародними партнерами. Нагляд ведеться, допомога надається. Вимоги до нових кадрів жорсткішають — наприклад, нотаріусом тепер просто так уже не стати.

Реформи почалися. Ми — на початку шляху до принципово нового життя. Всі, хто досі стоїть осторонь, хай або підключаються до нас і допомагають, або продовжують чекати. Але нехай тоді вже чекають мовчки!

Мирослав Гай

Мабуть, найбільш загрозлива небезпека на полі битви — снайпер. Якщо кваліфікований снайпер визначив вас своєю ціллю, то вам залишається тільки впорядкувати свої останні земні справи. Та на щастя, більшість із нас не збирається ставати гідними подібної уваги. Отже, найнебезпечніше — стати цікавою для снайпера ціллю. Проте є деякі кроки, котрі, ставши звичними для нас, допоможуть запобігти нашому перетворенню на мішень.

Аби було легше зрозуміти, як не стати об'єктом уваги для ворожого стрільця, ми повинні поглянути на речі з протилежного боку — як снайпери шукають цілю? Що змушує снайпера вибирати — в кого саме, коли і де стріляти? З'ясувавши це, ми зможемо визначити й чинники, що ускладнюватимуть його роботу — аж до повної втрати шансів на удачу.

Типова снайперська пара не має великої вогневої потужності (гірше, якщо вони викликають артилерію або авіаудар по вашій позиції), тому відкриває вогонь тільки по цілях, що заслуговують на увагу. Розрахунки групової зброї, офіцери та сержанти — це ті, кого снайпер шукає у першу чергу. Він ідентифікує цих людей у бойовому середовищі, шукаючи для себе першорядні живі мішені. Отже, аби ввести в оману снайпера, що,

можливо, спостерегає за вашими позиціями, слід видалити із зовнішнього вигляду всі характерні ознаки.

Першочергова цілю для нього — офіцерський склад. Дуже добре розуміємо, з якою наполегливістю ви студіювали воєнну науку в училищі, аби отримати лейтенантські погони, і як пишаєтеся цією цілком заслуженою відзнакою, але ніколи не носіть їх у районі бойових дій. Вдягайте ту ж саму уніформу, що й усі й не відрізняйтеся від підлеглих жодними зовнішніми прикметами. Не віддавайте військових вітань у зоні бойових дій. Якщо це роблять ваші підлеглі, то це означає не ретельне дотримання військового етикету і повагу до вас, а якраз навпаки: цим самим вони дають зрозуміти ворожим снайперам, хто ви. Будьте уважні до жестів і сигналів руками. Людина, яка рухами вказує іншим напрям і порядок дій, зазвичай обіймає командну посаду. Так само не слід стояти з руками на поясі, коли ваші підлеглі працюють. Адже немає жодних правил, які б забороняли офіцерові працювати нарівні з усіма. Отже, беріть участь у всіх видах колективних робіт і розваг. Старайтесь не збиратися всі до купи на вашій позиції. Якщо котрийсь із бійців довго перебуває на одному й тому самому місці, коли всі інші дивляться на нього збоку і постійно переміщуються, то цей один

якраз і стає найвірогіднішою жертвою ворожої кулі.

Якщо ви маєте пістолета, то носіть його приховано. Цілком можливо, що саме за наявність такої зброї снайпер ідентифікує вас як офіцера. Аналогічно поведіться з біноклем і компасом. Завжди носіть їх приховано й користуйтеся з максимальною обережністю, звертаючи якнайбільше уваги на те, коли й де ви їх застосуєте. І не стійте близько до радиста. Він може бути вашим найкращим приятелем, але у бойових умовах він — одна з головних снайперських приманок. Будь-хто, перебуваючи біля нього, може бути прийнятий ворогом за офіцера.

Снайпери мають набір дистанцій, у яких вони можуть діяти найбільш ефективно. Найвірогідніше, що стрільба не буде вестися в радіусі менше трьохсот метрів. На цій дистанції вони занадто вразливі. Протилежне крайнє значення, на якому був зафіксований снайперський постріл, складало 2500 метрів. Типова стрільба з укриття зазвичай ведеться на дистанції під 500 метрів. Це означає, що якщо вас видно навіть крихітним краєчком ока в межах від 300 до 2500 метрів, то ви можете бути уражені снайпером. Поводіться спокійно. Постійно пам'ятайте, що ви — завжди під наглядом (і це не є параноїдальним у районі бойових дій). Ретельно вивчіть

навколишню місцевість, особливо у радіусі найближчих трьохсот метрів. Справжнього професійного снайпера ви не побачите першим, якщо він не викаже себе сам — відблиском від прицілу, рухом кущів чи гілок навколо або спалахом від свого першого пострілу. Тож пильно дивіться навколо — від цього також залежить ваше життя. Дивлячись лише під ноги під час переміщення по передовій, ви не отримаєте жодної користі, а якраз навпаки. Увага, увага і ще раз увага — на все, навіть на найменшу дрібницю!

Найважливіша річ — не бути передбачуваним... Не ходіть до туалету в той же самий час кожного дня. І не підставляйте свою голову в очікуваний час. Якщо ви розгулюєте у прицілі о 08:00 щоранку, то снайперу це може коли-небудь набриднути. Якщо він вицілює вас, то саме брак сподіваної інформації буде ускладнювати йому цю роботу.

Одна з ваших найризикованіших дій у подібних випадках стосується місця, через яке ви будете виходити і входити в розташування вашої бази. Після тривалого патрулювання довгоочікуваний вхід у ворота бази може здаватися святом, але ви повинні залишатися насторожі. Снайпер постійно спостерегає за вами з вогневої позиції. Місце, яке ви вважаєте за найбезпечніше й дозволяєте там розслабитись вашим захисним інстинктам, може

стати для вас могилою. Звертайте увагу й на час свого перебування на відкритій місцевості. Світанок і надвечір'я — саме той час доби, коли люди поведуться найменш обережно.

І саме тому о цій порі найбільше люблять працювати снайпери. Тому вранці й увечері (на світанку й перед заходом сонця) — максимум пильності!

Не стійте на відкритій місцевості, якщо можете уникнути цього. Виберіть собі укриття, якщо збираєтеся залишатися на одній позиції. Утримайтеся від зайвих рухів. Переміщення демаскує. Якщо ж ви все-таки переміщуєтесь, то пам'ятайте, що рухливі цілі важче вразити, коли вони пересуваються ривками — біжать, переходять на крок, залягають, знову біжать... Така раптова зміна ритму руху надзвичайно ускладнює ураження.

Прикриття може бути майже настільки ж хорошим, як і укриття. Якщо снайпер не може бачити вас, він не вибиратиме вас як цілю. Дотримуйтеся правил маскування. Уникайте розташування напроти контрастних фонів. Якщо виходите з освітленого будинку або приміщення, які не мають завішаних, наприклад, ковдрами, дверей — не затримуйтеся у дверних отворах. Все, що з'являється на тлі світла, — це велика, виразна, силуетна мішень, а дистанція дуже легко розраховується за розміром дверного отвору. Вимкніть світло перш, ніж виходитимете з приміщення або відразу переміщайтеся в сторону, як тільки вийдете. Найкраще забезпечити максимальні умови світломаскування дверей (утім, це стосується й вікон).

Із сучасними приладами нічного бачення темрява не забезпечує прикриття, як це було раніше. Те, що ви не можете бачити у п'яті, не означає, що нічого не може бачити снайпер. Дійте так, ніби ви завжди під наглядом, навіть уночі. Також не стійте в добре освітленому місці. Снайпер може не мати нічного прицілу, тож немає жодного сенсу полегшувати йому завдання. Куріння погіршує ваш нічний зір і полегшує ваше виявлення зі снайперської позиції — особливо в інфрачервоному випромінюванні. Будьте уважні, коли вмикаєте світло.

(Продовження у наст. номері)
Підготував Віктор Гребенник
Джерело: sergbukarevua.wix.com

Двадцять один «рукотворний міф» кремлівської пропаганди

Міф 1. «Микита Хрущов подав Крим Україні»

У 1954 році, через рік після смерті Сталіна, боротьба за владу у Кремлі сягнула піку. Звісно ж, ні про яке єдиновладдя Микити Хрущова у той час не могло бути й мови. Приєднання Криму до України, поза будь-яким сумнівом, було колегіальним рішенням радянської верхівки, що зафіксовано в усіх документах тої доби.

У той час радянським урядом керував Георгій Маленков — ідейний сталініст і супротивник Хрущова. Саме він організував фактичну передачу Криму, а підписи на документах ставив формальний керівник Союзу — Голова Президії Верховної Ради СРСР Климент Ворошилов.

Цими документами було остаточно узаконено історичний, культурний, природний та економічний

взаємозв'язки Криму і материкової України, що склались упродовж багатьох століть. Окрім того, якби це рішення порушувало радянські закони, то наслідки хрущовського «волюнтаризму» могли б виправити за часів генсека Л. Брежнєва або, зрештою, за Ю. Андропова, К. Черненко та М. Горбачова, «повернувши» Крим РРФСР. Але в тім то й річ, що все було зроблено правильно. Передача Криму й відповідні зміни до Конституції були внесені Законом Верховної Ради СРСР, яка тоді була найвищим органом управління країною. А Закон, відповідно, є обов'язковим для виконання як для РРФСР, так і для УРСР.

Тому стверджувати, що Хрущов передав Крим Україні, як подарунок, просто несерйозно. Напевне, зараз буде правильніше порушити інше питання: «А чи адекватні були дії Володимира Путіна щодо анексії частини території суверенної дер-

жави?...» На це питання відповідь прозвучить обов'язково, можна не сумніватися. І, цілком імовірно, у залі Гаазького трибуналу.

Міф 2. «Крим — споконвічно російська територія»

Споконвічно російська — це значить «з давніх часів населена росіянами». Але для того, щоб зрозуміти, що це не так, досить просто поглянути на карту й переконатися, що між територією Криму та Росією знаходиться Україна, без завоювання якої наприкінці XVIII ст. дістатися до сонячного півострова московські царі не мали жодної можливості.

Що стосується етнічного складу, то півострів упродовж багатовікової історії ніколи не був однорідним. До 1783 року, тобто до моменту приєднання Криму до Російської імперії, окрім кримських татар, вірмен і греків, на півострові проживали нащадки давніх народів різних епох:

таврів, скіфів, готів, аланів, кипчаків, караїмів, кримчаків та інших. Ще до офіційного захоплення півострова в 1778–1779 роках російське командування «добровільно-примусово» виселило звідти у приазовські степи всіх християн — а це понад 30 тисяч греків і вірмен (крок, на який не наважився жоден хан за п'ятисотрічний період мусульманського правління у Криму). Під час переселення майже половина людей померла.

Вичистивши півострів від «неблагонадійних» християн, коло-

нальна адміністрація взялася за кримських татар. Через її «продуктивну» діяльність Крим уже в 1793 році втратив майже половину свого населення. Наймасштабніше витіснення автохтонів із споконвічних місць проживання сталося після Кримської війни 1853–1856 років, коли імігрувало ще близько 150 тисяч кримських татар. Як наслідок — корінний етнос став меншістю на півострові.

(Продовження в наст. номері)
Петро Воронін

«УВЕСЬ ФОСФОР ІЗ МОЗКУ ВИТІК!»

Безкарно зателефонува-
ти мені о п'ятій ранку
у суботу, не боячись за
наслідки такого вчинку, може
лише кума. Проте цього разу на
телефоні висвічується незна-
йомий номер. Згодака перша
і єдина: це — хтось із рідного
міста у дуже-дуже терміновій
справі. І не помиляюся.

— Лено, ти? Це зі Свердловки.
Це дядько Толя, твій сусід, той, що
сзаду. Нас із Вітьком тут СБУ пов'я-
зала!

Ого! Оце так поворот! Дядю
Толю пам'ятаю добре. Ще б пак:
стільки років прожили паркан у
паркан. Шахтар, пенсіонер, уже
давно за шістдесят. Сепарських
гріхів за ним ніколи не помічалося.
Більше того, коли до мене при-
ходили «гості-визволителі», він,
разом із іншими сусідами, одразу
втручався і рятував мене — в усіх
сенсах цього слова. Йшов без стра-
ху і сумніву на «камуфліжних»,
ставав між мною й моїми лихими
«гостями». І от маеш!

Видно-таки недооцінювала я
силу агітації та пропаганди там, в
окупації. Останніми місяцями лед-
ве стримувала земляків від отих
дурних підозр («А раптом люди
правду пишуть?», «Це ж телевизор,
вони там брехати не будуть!»).
Знову ж таки, поруч — тітка Оля,
фанатка «раша-ТВ». І на телее-
кранах — лише «новороські» та
рашенські новини. Чи не «осепари-
лися» там без мене мої давні со-
ратники?

Ой, аж серце колотиться! Сум-
ніви, страх, переживання!...

— То що ж там сталося? Ви де?
За що вас заарештували?

— Лено, ми з Вітьком уже вдома.
Вітьок — це той сусід, який у тебе
зліва. У куми твоєї телефона ледве
випрохали. Довго давати не хотіла.
От партизанка: пішла, списа сво-
го перевірила (кому можна давати,
а кому — ні) й тільки потім уже!..
Отож, ми з тюрми щойно. Тіль-
ки-но випустили. Усю ніч додому
їхали. Ледь приїхали — одразу тобі
телефонувати. Ти ж бо в нас зараз

— найнадійніша інстанція!..

— Так, досить уже лірики! Да-
вайте швидко й чітко — як по но-
тах. Хто? Де? Коли? За що?

— Все. Зрозумів. Доповідаю. От
ти у нас — як командир! Після тако-
го наказу рука сама до козирка
проситься!..

— Та що сталося?! — майже
кричу. — Ви що, воювати пішли?
Сепарам — тьху ти! (згадю про
толерантність у розмовах із меш-
канцями окупованих територій)
— ополченню допомагали?

— Тю, та ти що?! Ми — самі по
собі. Вони там, зі своєю політикою,
— теж самі по собі. Вже нікому не
віримо. Скільки здуру у підвалі пе-
ресиділи через безглузді бабські
плітки про фосфорні бомби, що тепер
від радикаліту мучимося. Тут
уже, знаєш, узагалі ніхто нікому не
вірять — лише очам і вухам своїм.
От пам'ятаєш: казали, що «наци-
ки» тутешне населення грабують,
а виявилося, що то — місцеві опол-
ченці були, перевдягнуті. А машин
скільки по місту «віджали». Це ж
усе — місцева алкашня. Ні, ну може,
у Луганську десь і є якась влада.
А у нас — ні-і! У нас — гопота з ав-
томатами!

— То за що ж вас узяли?

— За махінації з документами.

— Ого! Ви що там, свої гроші
малювати почали? То мені хоч по
блату пачку доларів намалуйте!..
Жартую-жартую!

— Жартує вона!.. А ми тут — три
дні по буцегарнях!

— Ой горечко, а не сусіди! Роз-
кажіть вна — тільки все точно.
Щоб я знала, що робити й чим до-
помогти.

— Ну, нам же тут пенсії платити
перестали. Ще тоді, восени. Ми, за
твоєю ж порадою, поїхали у Міло-
ве й оформили пенсію. Та швидко
так — грамотні там дівчата! Отри-
мали заборгованість. Картоплі на-
купили — зиму пережили. А потім
кажуть: усьо! Знову потрібна пере-
реєстрація!

А як туди наїздишся? Наша
тутешня комендатура (чи міліція,
чи поліція — чорт її розбере!) біз-

нес організувала. Мовляв, ми за
вас усі питання вирішимо — щодо
пенсій, паспортів, пільг, регресу.
Віддаєш їм документи, грошики
за послуги, і привозять тобі кар-
точку. Тут багато хто так робить.
Цілий бізнес — і зручно, і недорого!
Кому паспорт зробити, кому
дім продати, кому інвалідність
оформити. Он Катька наша — се-
парка сепаркою, а оформила собі,
стерво, дитячі виплати в Україні!..
Отож, нормально все було — до
пори до часу. Аж раптом — нова
перереєстрація. Той спритник, що
їх нам надає, казав, ніби то укри
навмисне вигадали часте перереє-
стрування — аби частіше з людей
грошенята дерти. Ну, що тут поро-
биш? Війна — це не жарти! Ми й
віддали йому документи — всією
вулицею. І по сімсот гривень — за
послуги. Начебто й недорого. Від-
дали й чекаємо. А пенсії так і нема.
Порилися ми в інтернеті, знайшли
номер пенсійного фонду і дзвони-
мо туди. Вони нам і кажуть: «Не-
має ваших документів. Приїздіть
особисто — будемо розбиратись». А
отой довбодзвон-посередник і
взагалі слухавку не бере — як у
воду впає. Ми з Вітьком і вирішили
такі змотатися туди самі й на місці
все в'яяснити. Приїхали у той пен-
сійний фонд. Дівчата нам чемно
так посміхаються. Кажуть: «Ваших
справ у нас немає. Зараз підійде
спеціальний співробітник і вами
займеться». Ми й сидимо та чека-
ємо, задоволені таким сервісом аж
по самі вуха. Аж тут раз — надбігає
мало не цілий взвод з автоматами!
І до в'язниці! Нас із Вітьком!

Уявила я собі цю картину!
Еге-е! Так і до серцевого нападу
недалеко!

— За що?! — скрикую, а сама аж
холоду.

— Та за підробку документів!
Виявляється (це нам уже ті хлопці
в СБУ розповідали), що оте чмо,
довбодзвон отой сепарський, усіх
людей, чії документи возив, на
одну адресу приписав, а наші папе-
ри й зовсім не туди відвіз. Аж тут
раптом — бац! — ревізія! І всі наші

папірці ледь не під мікроскопом
роздивлялись. І відбитки пальців
у нас брали. І протоколи ми під-
писували. І закони відповідні нам
пояснявали. І про політику розпо-
відали. І про сепарів. І про війну. І
про агітацію. І про життя в Україні.
От хлопці тямущі! От розумні! І ді-
ють і швидко, і жорстко, й чемно!
Якби це не у тюрмі — зовсім добре
було б!..

Слухаю його мовчки. Що тут
говорити? Що робити? Ніби ж не
винні. Наче ж і справді — жертви
отих «схем-систем», що гроші з лю-
дей витягають. Скільки разів уже
писала про ті «художества» — про
підпільний бізнес отих посеред-
ників-«рішал», про роботу пенсій-
них фондів, де треба кожну справу
ретельно перевіряти!.. Чекаю, що
далі казатиме мій сусід. Думаю, ну
зараз почнеться: «Укри в усьому
винні! На Україну до суду подава-
тимемо!»

— То що вам в СБУ сказали? Чим
я можу землякам допомогти?

— Та вже нічим не треба! Все
нам розповіли! Починаючи з пер-
шого дня війни — і як вони за нас
воюють, і як нам пенсії нарахову-
ють в Україні, але возити їх сюди
неможливо, бо ці урки грабують...

— Укри? — спершу не розчула
я. — Знов у вас в усьому Україна
винувата?!

— Лено, які укри? Урки, кажу!
Злодюги оці камуфляжні, що вла-
ду тут у нас захопили. Ми ж тепер
вважаємося під окупантами — так
розповідали нам ті хлоп'ята з СБУ.
Такі-от діла!

А Україна звільняє нас! І скіль-
ки людей уже за нас полягло! Ой-
ой-ой! Ну й ми не мовчали, все їм
розповіли — і за танки, і як їхали
сепари через наше місто, і як стрі-
ляли по нам, і як оці камуфліжні
напідпитку людей у місті машине-
рією своєю давлять, і як нам пенсії
у рублях нараховують (а нам вони
треба, оті рублі?!), і як тут ціни вго-
ру підскакують — учетверо-уп'яте-
ро!.. Взагалі, душевно поговорили.
І про Порошенка, і про Тимошенко,
і про місцеву владу. Ох і толкові

хлопці! І нагодували нас, і сигаре-
тами почастували. Сказали їхати
додому, проте пенсій не буде, доки
нас не звільнять. Ми й питаємо:
«А хоч сепарську, у рублях, отри-
мувати можна?!» Сміються: «Та
на здоров'я! Може, Москва тоді
швидше збанкрутує!» Дали нам га-
зет українських цілу купу. І навіть
брошури юридичні — як на Росію
до суду подавати, аби компенсацію
отримати... Загалом, озброїли нас
потрібними знаннями. Раніше за
правду у тюрму саджали, а тепер
тільки там правду й дізнаєшся. Бо
ж у нас, в окупації, народ таке меле!
Байки про українські фосфорні
бомби — то ще дитячий лепет!..
Оце ми з Вітьком, щойно «з зони
відкинувшись», одразу й подумали:
можє, всіх наших пенсіонерів
треба регулярно до українських
в'язниць викликати, щоб їм мізки
прочищали, газети правильні да-
вали, на екскурсії по крамниціях во-
дили (аби люди всі ціни бачили на
власні очі), про пенсії, про закони,
про владу розповідали. Бо в людей
же непорозуміння — сила-силенна!
І мізки «фосфором» забиті!..

Ох і розсміялася ж я:
— Ви, земляки, отак мене й до
інфаркту доведете! Такими-от
страшилками зранку!

— Олено, — чомусь перейшов
на шепіт мій співбесідник, — ми
тут обдзвонили всіх мужиків, хто
такими ж «окольными шляхами»
собі пенсію діставав. Кажуть: ба-
гато хто з них отак, як ми, їздив на
вільну Україну — по правду. І всі,
хто погломнів тоді з хлопцями з
СБУ, тепер — обома руками — за
Українську державу! Кажуть, аж
очі розкрилися. І весь «фосфор» із
мозку витік!..

Такого комплімента співро-
бітникам СБУ я ще не чула! Тож
даєш повномасштабну перевірку
Пенсійного фонду з особистою
присутністю кожного переселенця
й під пильним приціл... поглядом
співробітника Служби безпеки
— з оберемком газет, юридичних
буклетів і позовом проти РФ!
Олена Степова

Ми пишемо захисникам Вітчизни

ВОІНАМ ЗСУ ВІД ЖИТЕЛІВ ДОНБАСУ

В одній із донецьких патріотичних
груп опубліковано ці відозви до солдатів
української армії:

«Дуже хочу обійняти кожного з наших
бійців! Низький уклін вам, хлоп'ята!»;

«Любі наші! Знаю: важко вам удаліні
від домівки, від рідних... Проте саме усві-
домлення того, що ви поруч і за першим же
наказом готові розбити цю нечисть, вселяє
в нас надію на скорий кінець окупації, на те,
що Донецьк знову стане нашим Донецьком,
з українськими прапорами. Пам'ятайте, що
ми на вас дуже-дуже чекаємо, молимося за
вас і надіємося! Бережіть себе й не забувай-
те: Донбас — це Україна!»;

«Дорогі хлопці! Щоразу, коли почина-
ються обстріли, серце болить за кожно-
го, хто на передовій.

У мене чимало друзів і знайомих там,
поруч із вами, в лавах української армії.
У багатьох моїх подруг пішли на фронт
чоловіки, брати, сини. Писали вони мені
про це — обережно, мов перевіряючи, як я

до цього поставлюся. Я могла тільки від-
повісти, що переживаю разом із ними за
життя кожного з їхніх родичів і розумію,
що він зараз виконує святу місію — захи-
щає рідну землю. Якби не ви, сепаратист-
ська зараза й надалі розтікалась би Украї-
ною. Зараз, коли ви стоїте на передовій за
своїх дружин і дітей, вони можуть жити
вільно й не тривожитися, що завтра роз-
бомблять їхній дім чи нахабно ввірвуться
до оселі за просте висловлювання: «Я лю-
блю Україну!». Це ви ціною власних жит-
тів стримали нашість хижацької орди і
вберегли Україну, що минулоріч стояла на
краю загибелі. Вірю, що ваші страждання
недаремні, що ми знову повернемо Дон-
бас в Україну — таким, яким він мусить
бути. Бережіть себе! Слава Україні!»;

«Дехто називає вас котиками, й на-
певне, це — найближче для мене визна-
чення. Дорогі котики! Не знаючи вас, ми
все одно про вас думаємо. Щодня. Дума-
ємо про те, що живі лише завдяки вам,
про те, що ви зараз стоїте на варті миру
віч-на-віч із ворогом, і все, чого зараз ба-
жаємо, — аби ви повернулися живими, з

Перемогою. Ми чекаємо на цю Перемогу,
молимося за вас і плачемо від розчулення,
пишучи вам отакі листи. Бережіть себе
й Україну! Бо ж вона живе лише завдяки
тому, що життя її тримають на плечах
справжні герої. І коли ви повернетеся з
війни, ми зустринемо вас, як героїв. А зараз
ми просто подумки перебуваємо поруч із
вами й благаємо Бога захистити вас від
небезпеки. Слабка ця допомога, проте ми
стараємося робити бодай щось для вас.
Дякуємо за те, що ви є, котики! До зустрі-
чі на нашому Дні Перемоги!»;

«ШАНОВНІ ЗАХИСНИКИ УКРАЇНИ! Низький уклін вам!

Залишайтеся живими й неушкодже-
ними!..

Я вже рік живу у Добропіллі, покинувши
дім в окупованому Донецьку. Проте люблю
свою домівку і своє місто та мрію знову
повернутися туди. Ви зараз рятуєте Укра-
їну, а ми, по мірі сил, допомагаємо вам, від
щирого серця пересилаючи вам подарунки,
підтримуючи грошима ваших помічни-
ків-волонтерів. Віримо, що всі разом ми
робимо надзвичайно добру справу...

Хочу сказати, що у покинутому мною
Донецьку залишилося чимало справжніх
патріотів, які, незважаючи на окупацію,
знаходять можливість допомагати вам.
Моя подруга рік тому провела два тиж-
ні у сепарських підвалах — за те, що не
сприйняла дурниць про сепаратистську
«республіку» й допомогала українському
військовим. Дивом урятувалася. Але на-
віть після того не покинула рідного мі-
ста й не припинила підтримувати нашу
армію...

Я — донбасівка з діда-прадіда. Мої
предки народилися на сході України — на
Луганщині та під Міллеровим (колись і
воно було українським). Вони говорили
українською і з гордістю носили прізвища
з закінченням на -ко. І дарма, що вже на-
ступне покоління нашого роду вільно чи
невільно перейшло на спілкування росій-
ською. Ми були й залишаємось українцями.
Тож воюючи нині за Донбас, ви захищаєте
українську землю, охороняєте цілісність
країни нашої. Щира подяка вам за це!»

Джерело:
група «Свободный Донбас»

Дорогі захисники! Починаємо публікувати на сторінках нашого видання правову рубрику за матеріалами Міністерства соціальної політики України.

Випуск №2

На допомогу захисникам Батьківщини

ТРУДОВІ ПИТАННЯ МОБІЛІЗОВАНИХ

Гарантія збереження робочого місця і заробітку найманим працівникам

1

Працівник повідомляє підприємство про мобілізацію. Пред'являє оригінал повістки з військового комісаріату.

2

Підприємство видає наказ про звільнення працівника від роботи на час проходження мобілізації. Наказ видається на підставі повістки (або окремого повідомлення з військового комісаріату).

УВАГА:

Працівник НЕ розриває трудові відносини, а тимчасово звільняється від роботи на час проходження військової служби. За працівниками, призваними на строкову військову службу, військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період, але не більше 18 місяців, зберігаються місце роботи, посада.

3

Якщо керівники підприємства звільняють з роботи громадянина, що призваний на військову службу у зв'язку з мобілізацією, — військовозобов'язаному рекомендується звернутися до органів прокуратури із заявою.

4

Працівникам, призваним на строкову військову службу, військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період, але не більше 18 місяців, компенсується із бюджету середній заробіток.

5

Якщо керівники підприємства відмовляють у виплаті заробітної плати громадянину, призваному на військову службу у зв'язку з мобілізацією, — військовозобов'язаному рекомендується звернутися до органів прокуратури із заявою.

ВАЖЛИВО! Про роботу та зарплатню при мобілізації

Не плутати тимчасове звільнення на час проходження військової служби з розірванням трудових відносин, оскільки відповідно до ст. 119 КЗпП за працівниками, призваними на строкову військову службу, військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період, але не більше 18 місяців, зберігаються місце роботи, посада і середній заробіток на підприємстві, в установі, організації, в яких вони працювали на

час призову (фінансується за рахунок державного бюджету), та, як правило, перераховується на зарплатну картку 2 рази на місяць (аванс і зарплата). Норма про збереження місця роботи і компенсацію заробітної плати діє з 18.03.2014 р. згідно з п. 2 Прикінцевих положень Закону № 1275. Отже, працівники, які були мобілізовані та у зв'язку з цим звільнені з роботи, мають бути поновлені на роботі.

ВАЖЛИВО! Про порушення щодо збереження роботи та зарплатні при мобілізації

З метою безумовного виконання законодавства у сфері оборони, мобілізації та захисту прав громадян України, які призвані під час мобілізації, постановою Верховної Ради України від 06.05.2014 р. № 1238-VII «Про додаткові заходи щодо зміцнення обороноздатності та безпеки держави» доручено Генеральному прокурору України перевірити факти звільнення з роботи та відмови у виплаті заробітної плати громадянам, призваним на військову службу у зв'язку з мобілізацією.

Звернення до прокуратури — за місцем розташування підприємства. У заяві, написаній

у довільній формі, слід зазначити: прізвище, ім'я та по батькові заявника; назву підприємства; посадових осіб, які допустили порушення законодавства; характер порушення законодавства; відомості про мобілізацію — дату призову, назву військкомату, період перебування на військовій службі.

Подати заяву потрібно у двох примірниках, один із яких має залишитись у мобілізованого з поміткою канцелярії органу прокуратури про прийняття. Також можливо подати заяву поштою заповним листом із описом вкладених документів (заяви).

ВИТЯГИ з окремих законів про трудові права мобілізованих

Кодекс законів про працю України

Стаття 42, пункт 9. При скороченні чисельності чи штату працівників у зв'язку із змінами в організації виробництва і праці переважне право на залишення на роботі надається, зокрема, працівникам із числа колишніх військовослужбовців строкової служби, військової служби за призовом під час мобілізації, на особливий період, військової служби за призовом осіб офіцерського складу та осіб, які проходили альтернативну (невійськову) службу, — протягом двох років з дня звільнення їх зі служби.

Стаття 119. За працівниками, призваними на строкову військову службу, військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період або прийнятими на військову службу за контрактом ... на строк до закінчення особливого періоду або до оголошення рішення про демобілізацію, але не більше 18 місяців, зберігаються місце роботи, посада і компенсується із бюджету середній заробіток на підприємстві, в установі, організації, в яких вони працювали на час призову, незалежно від підпорядкування та форми власності. За працівниками, які були призвані під час мобілізації, на особливий період та які підлягають звільненню з військової служби у зв'язку з оголошен-

ням демобілізації, але продовжують служити у зв'язку з прийняттям на військову службу за контрактом, але не більше ніж на строк укладеного контракту, зберігаються місце роботи, посада і компенсується з бюджету середній заробіток на підприємстві, в установі, організації, в яких вони працювали на час призову, незалежно від підпорядкування та форми власності.

Виплата таких компенсацій із бюджету в межах середнього заробітку проводиться за рахунок коштів Державного бюджету України в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Такий порядок визначений постановою КМУ від 04.03.2015 р. № 105. Зазначена вище гарантія зберігається за працівниками, які під час проходження військової служби отримали поранення (інші ушкодження здоров'я) та перебувають на лікуванні у медичних закладах, а також потрапили у полон або визнані безвісно відсутніми, на строк до дня, наступного за днем їх взяття на військовий облік у районних (міських) військових комісаріатах після їх звільнення з військової служби у разі закінчення ними лікування у медичних закладах незалежно від строку лікування, повернення з полону, появи їх після визнання безвісно відсутніми або до дня оголошення судом їх померлими.

Закон України від 25.03.1992 р. «Про військовий обов'язок і військову службу»

Стаття 21. Матеріальне забезпечення громадян України у зв'язку з призовом або прийняттям на військову службу 1. Громадянам України, які звільняються з роботи у зв'язку з призовом або прийняттям на військову службу, виплачується вихідна допомога в розмірі двох мінімальних заробітних плат.

Закон України від 24.03.1995 р. «Про оплату праці»

Стаття 24. Строки, періодичність і місце виплати заробітної плати. Заробітна плата виплачується працівникам регулярно в робочі дні у терміни, встановлені колективним договором або нормативним актом роботодавця, але не рідше двох разів на місяць через проміжок часу, що не перевищує шістьнадцяти календарних днів, та не пізніше семи днів після закінчення періоду, за який здійснюється виплата.

Контроль за додержанням законодавства про оплату праці (згідно зі ст. 35 Закону України «Про оплату праці») на підприємствах здійснюють:

- 1) центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику з питань нагляду та контролю за додержанням законодавства про працю (Державна інспекція України з питань праці);
- 2) органи Державної фіскальної служби України;
- 3) професійні спілки.

ВАЖЛИВО! Про вихідну допомогу мобілізованим

Вихідна допомога у сумі двох мінімальних заробітних плат згідно зі ст. 44 КЗпП мобілізованим не виплачується, оскільки людина не звільняється з роботи і трудові відносини не розриваються, а лише припиняє роботу на певний час — **на час виконання військових обов'язків.**

АЛЕ: особам, які були раніше звільнені з метою мобілізації і не поновлені на роботі, підприємство зобов'язане виплатити вихідну допомогу в сумі двох мінімальних заробітних плат.

Відповіді на кросворд з останньої сторінки

ВІДПОВІДІ:

Горизонталь:

7. Вакарчук. 8. Костенко. 9. Шкляр. 11. УНІАН. 12. Тернопіль. 15. Диплом.

18. Франко. 19. Гобелен. 20. Сотник. 21. Медаль. 24. Житомир. 26. Волинь. 27. Оксана. 31. «Гайдамаки». 33. Остап. 34. Аркас. 35. Чернівці. 36. Довженко.

Вертикаль:

1. Маркевич. 2. Баняк. 3. «Фуршет». 4. Зозуля. 5. Весна. 6. Українка. 10. Боксер. 13. «Роксолана». 14. Ярмо-

ленко. 16. Горинич. 17. Северин. 22. Гончар. 23. Борисфен. 25. Сняданко. 28. Павлік. 29. Економ. 31. Сарни. 32. «Артек».

ФАЙНІ ФОТОЖАБИ

АНЕКДОТИ

На російському АвтоВАЗі з нетерпінням чекають санкцій Заходу, що забороняють ввезення до Росії іномарок.

Ніщо зараз не розділяє наші два братні народи. Якщо не врахувати лінію фронту.

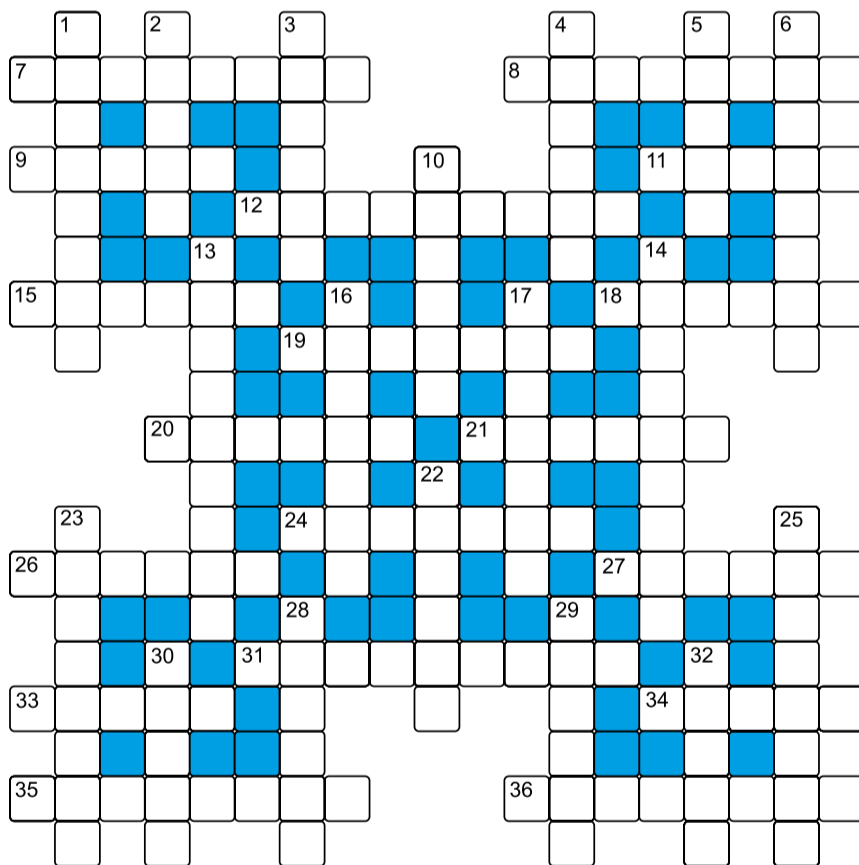
Путін назвав Владивосток «територією випереджувального розвитку». Це означає, що бюджетні кошти там уже витрачені, але досі незрозуміло, на що.

До Карного кодексу РФ було внесено нові статті:

- 1) ні за що — 20 років тюрми;
- 2) взагалі ні за що — 10 років.

90% відсотків росіян схвалюють занурення Путіна на батискафі, але тільки 10% схвалюють його виплиття! Тоді як тільки 10% відсотків українців засуджують занурення Путіна на батискафі, і 90% засуджують його виплиття!

Кросворд «Україна»

Горизонталь:

7. Український співак, лідер гурту «Океан Ельзи». 8. Українська поетеса, автор поеми «Маруся Чурай». 9. Автор популярних історичних романів «Маруся» та «Чорний ворон». 11. Українське інформаційне агентство. 12. Обласний центр на заході України. 15. Документ про вищу освіту. 18. Автор історичної повісті «Захар Беркут». 19. Гуцульський настінний килим. 20. Командир сотні у козаків. 21. Державна бойова нагорода. 24. Рідне місто авіаконструктора Сергія Корольова. 26. Історична область на північному заході України. 27. Ім'я української співачки Білозір. 31. Поема Тараса Шевченка. 33. Ім'я українського гумориста Вишни. 34. Український історик і композитор грецького походження, автор опери «Катерина». 35. Обласний центр на берегах Десни. 36. Український кінорежисер, автор фільмів «Земля», «Звенигора».

Вертикаль:

1. Футбольний тренер дніпропетровського «Дніпра». 2. Каструля у галичан. 3. Мережа супермаркетів в Україні. 4. Нападник дніпропетровського «Дніпра» та національної збірної України. 5. Пора року, яку оспівували Олег Скрипка та гурт «ВВ». 6. Українська поетеса, авторка «Лісової пісні». 10. Спортивне амплуа Олександра Усика. 13. Історичний роман Павла Загребельного. 14. Футболіст київського «Динамо» та національної збірної України. 16. Міфічний змії з українських народних казок. 17. Ім'я Наливайка, ватажка козацького повстання. 22. Український письменник, автор роману «Собор». 23. Давня назва річки Дніпро. 25. Українська письменниця, автор роману «Гербарій для коханців». 28. Естрадний співак, виконавець пісні «Ні обіцянок, ні пробачень». 29. Завідуючий поміщицьким господарством у давні часи. 31. Місто у Рівненській області. 32. Дитяча здравниця, яка після анексії Криму переїхала у Буковель.
Склав Василь СОЛТИС, журнал «Кросворди по-українськи»

ВОСЬМИРІЧНУ ВІННИЧАНКУ ВИЗНАЛИ НАЙКРАСИВІШОЮ ДІВЧИНКОЮ СВІТУ

Восьмирічна вінничанка Дар'я Журбенко здобула перемогу на міжнародному дитячому конкурсі «Міні-міс світу», що проходив у Туреччині.

На шляху до почесного титулу дівчинка підкорила вінницький та київський подіуми, отримавши звання «Міні-міс Вінниця» та «Міні-міс Україна». Загалом за плечима Даші вже 12 конкурсів краси і безліч різноманітних нагород.

Редакційна група

Керівник проекту — Микола Шваб.
Головний редактор — Світлана Вепшина.
Арт-директор — Олексій Халявінський.

Літературний редактор — Максим Зеленчук.
Технічні редактори — Любов Гребенник,
Віктор Гребенник.
Коректор — Олена Єфімова.

Дизайнер-верстальник — Олеся Єфімова.

«Файні новини» — інформаційний бюлетень
Наклад — 8 000 примірників

Координати для питань із співпраці:

finenews.shvab@gmail.com
www.facebook.com/finemkolashvab
www.facebook.com/groups/fayninovyny